

Sygn. akt II CSK 91/21

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa R. G.
przeciwko R. P.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 20 maja 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 lipca 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżącego na rzecz pozwanego 5400 (pięć tysięcy
czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód R.G. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 lipca 2020 r., I ACa (...), oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 6 marca 2019 r. w sprawie o sygn. I C (...). Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). W uzasadnieniu wniosku wskazano, że zaskarżony wyrok w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, tj. art. 387 § 1 i art. 382 k.p.c., ponieważ Sąd drugiej instancji nie rozpoznał wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji, zatem doszło do nieprawidłowej kontroli apelacyjnej. Powołał się także na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 października 2015 r., IV CK 385/15, w którym wyjaśniono, że brak merytorycznego stanowiska w odniesieniu do

większości zgłaszanych w apelacji zarzutów jest takim naruszeniem przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a wydane w takiej sytuacji orzeczenie stwarza jedynie pozory przeprowadzenia kontroli instancyjnej.

Wyrażony w powyższym postanowieniu Sądu Najwyższego pogląd jest oczywiście trafny, z zastrzeżeniem jednakże, że w systemie apelacji pełnej sąd drugiej instancji pełni nie tylko funkcję kontrolną, lecz przede wszystkim rozpoznawczą, a nie wszystkie zarzuty mogą mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia. Niezależnie od powyższego trzeba zwrócić uwagę na szereg innych orzeczeń Sądu Najwyższego, dotyczących wymagań, jakim powinno odpowiadać uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Należy zatem przypomnieć, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń (postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV CSK 613/14, www.sn.pl). Rolą Sądu Najwyższego nie jest domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08 i z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, obydwie nie publ.). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie SN z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt I UK 65/14, www.sn.pl, zob. także m. in.: postanowienia SN z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt III PK 6/15, www.sn.pl, z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt I PK 262/13, nie publ., z dnia 27 maja 2010 r., sygn. akt II UK 274/09, www.sn.pl, z dnia 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I PK

207/07, niepubl., z dnia 12 lipca 2007 r., sygn. akt III CSK 160/07, www.sn.pl). Skarżący tymczasem w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie wskazał nawet tych zarzutów apelacyjnych, do których, według jego twierdzeń, nie odniósł się Sąd drugiej instancji, ani nie wykazał, na czym polega oczywiste naruszenie przytoczonych przepisów, a tym bardziej nie wyjaśnił, jaki wpływ na treść orzeczenia mogło mieć to zaniechanie.

Wnosząc skargę kasacyjną skarżący domagał się w istocie ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy, dokonania odmiennych ustaleń faktycznych i odmiennego jej rozstrzygnięcia, a tym samym wydania orzeczenia w prywatnym, a nie publicznym interesie. Jak wskazano na wstępie, cel postępowania kasacyjnego jest inny.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.